

פרדוקס

קומדיה פילוסופית בלשית

מאת שרון שטרק

הבמה היא אולם הרצאות. הצופים בקהל הם הסטודנטים, לצורך העניין.

תמונה 1

המורה- כולם כאן? אני מאד מבקשת שקט... ותכבו את המכשירים הסלולריים בבקשה, זה מאד מפריע. אנחנו תכף נתחיל...

אתם בוודאי תוהים איפה ראובן... כפי שחלקכם אולי כבר שמעתם, פרופסור נמרודי נוסע היום לבוסטון, לאוניברסיטת הארוורד, ואנחנו מאחלים לו המון המון בהצלחה... (מסדרת שולחן, מחליפה בין השדכן והמהדק) ראובן אומר שאתם כיתה נהדרת. לצערו הוא לא הספיק לבוא להיפרד מכם, וביקש למסור שאני אחליף אותו בינתיים, עד שהוועדה האקדמית תחליט על היורש לקורס הזה... אני (שיעול) מי שלא (שיעול שיעול) מכיר... (השיעולים ממשיכים עד שהיא מחליפה שדכן ומהדק בחזרה) האסיסטנטית האקדמית של ראובן בשנים האחרונות. אני קצת מתרגשת.. זאת הפעם הראשונה שלי. מול כיתה, אני מתכוונת!... אז ברשותכם, בואו נתחיל. (רושמת על הלוח "ברוכים הבאים")

אז ערב טוב, וברוכים הבאים לפוסט-מודרניזם בעידן הפוסט מודרני! אני באמת שמחה לראות אתכם. את מי שכאן, את מי שלא כאן. אני יודעת שבשלב הזה של הקורס אתם כבר עמוק עמוק בנבכי העידן, ואני מתארת לעצמי שאתם שוחים בחופשיות בריבוי נקודות המבט. נקודת מבט? מישהו לא מכיר, לא משתמש? שאלה רטורית, כמובן. למשל, בשבילי אולי ישו היה שחור, או שאלוהים היא אישה. בכלל אין אלוהים. בעצם ישו הייתה אישה. אישה היא גם גל, וגם חלקיק, הכול תלוי בעיני המתבונן... זה ברור, כן? יש שאלות? (מביטה בשעון) שאלה רטורית?

אם כך, נעבור הישר לנושא השיעור היום. ה"דה-קונסטרוקציה"! (מקריאה) "הבה נעיין בהישרדותו של טקסט שירשנו, בסיפור או במיתוס של מגדל בבל!" (לקהל) זה מתוך נפתולי בבל, של ז'אק דרידה. אני לא מצפה מכם להבין את דרידה בקריאה ראשונה או שניה. ושלישית. (ממשיכה להקריא) "מגדל בבל

אינו מכונן דימוי אחד בלבד בין אחרים. בבואו לספר למצער על אי-ההלימה בין לשון אחת לאחרת, הוא מספר גם על הכורח בפיגוריה, במיתוס, בטרופים, בעיצוב משפטים, בתרגום בלתי הולם, תחת מה שריבוי הלשונות מונע מאיתנו!"

פאודה

לפני שנמשיך, חשוב לי לציין שתיכף תצטרף אלינו זונה, והכול יהיה יותר ברור... אני אנסה להסביר. דה-קונסטרוקציה זה פירוק. פירוק של מושג. אנחנו לוקחים מושג שאנחנו חושבים שאנחנו מבינים אותו, ושואלים, בעצם, מי אמר? ולמה? אנחנו עושים את זה מכיוון שדרידה מבקש לפרוק את המונח ממטענו התרבותי, ואולי גם להרכיבו מחדש באופן שיהיה יותר ברור לו בעצמו... טוב, היא מאחרת הזונה, אולי הייתי צריכה להביא כדוגמא נעל. פשוט נעל. גם לנעל יש ג'נדר, וקונטקסט ומאפיינים שונים. ונעל מגיעה בזמן. (דפיקה בדלת) או, כן...

(המפקחת נכנסת)

המפקחת- סליחה על האיחור... ערב טוב... אהלן...

המורה- בואי בואי, תכנסי

המפקחת- לא, תתעלמי ממני...

המורה- חס וחלילה. בואי שבי... אני מתארת לעצמי שזה לא פשוט בשבילך...

המפקחת- (מעודדת) לא לא. תמשיכו. אני לא כאן...

המורה- 'אני לא כאן'. "אני...לא כאן"... יוצא מין הכלל. אישה שמרגישה שקופה? מיותרת אולי? בשבילנו את כאן. את כאן, ואנחנו כאן נבדוק, מי את בדיוק? (לתלמידים) או אפרופו בודריאר, מציאות או סימולקרה, והאם זה משנה? (למפקחת) האם זה משנה?

המפקחת- (לא ממש מצליחה לעקוב) תודה רבה...

המורה- רק, גשי בבקשה לכאן. אנחנו לא נושכים

המפקחת- אני מאד מתנצלת, אבל זה נוגד את התקנון... אני לא יכולה להשתתף בתרגיל כזה

המורה- תקנון? חבל... לא הייתי רוצה לנהל את השיעור כשאת עומדת בצד. זה יטה את כול הדיון לימין

המפקחת - ככה זה. הנה, אני אשב כאן (מתיישבת בקהל) תמשיכי בשיעור

המורה- טוב, איך שנוח לך... (מתיישבת לידה) אז אולי תרצי ככה בתור התחלה לספר לנו קצת על עצמך?

המפקחת- לא, מותק שלי, מה לא ברור? תתעלמי ממני

המורה- למה?

המפקחת- תעשי מאמץ. אולי תקומי!

המורה- טוב, בואו ניתן לה כמה דקות... ניתן לה כמה דקות... (גוררת את הכיסא לצד הבמה) ... אז איפה היינו? דרידה. הטלת ספק. ביקורת. פירוק הנחות היסוד של המודרניות. אחרי מלחמות העולם תמו האידיאולוגיות הגדולות. בא דרידה, והרג גם את "אמת". בפוסט מודרניזם אין אמת אחת. בטח לא בפוסט-דוקטורט. ה'אמת', כפי שקראנו לה בילדותינו, היא שקר. שקר טוב, כמו אביר על סוס לבן. דרידה מוכיח בקלות שהאמת היא חלקית, ויותר מזה, גם השקר הוא חלקי. האמת היא שקר, השקר הוא גם שקר, אבל לא שקר טוב כמו האמת. ואת זה אני אנסה להמחיש לכם, אם תואילי... (מחפשת את אישור המפקחת) אפשר להמשיך?

המפקחת- תמשיכי!

המורה- מצוין (לוקחת אטמי אוזניים מהשולחן) שימו לב, דקונסטרוקציה. פירוק של מושג! (מנסה לנעוץ אותם באוזניה של המפקחת)

המפקחת- מה את עושה?!

המורה- עדיף לך להשתמש באטמי אוזניים. לא בטוח שתוכלי להמשיך
להתפרנס מזנות לאחר השיעור...

המפקחת- סליחה!?

המורה- לא הייתי רוצה שתהיי מובטלת. יתכן שהשיעור יוציא לך את החשק
לזנות...

המפקחת- מה אמרת? לא לא לא, מה שהיה ביני לבינו...

המורה- (לתלמידים) אם זונה בסופו של דבר מייצגת אידיאה של זונה, ותו
לא....

המפקחת- אני מזהירה אותך! את משחקת באש! תניחי את זה!

המורה- אז בלי אטמים... (מניחה על השולחן)

המפקחת- רבותי, אני עוצרת רגע. מה המטרה של המשחק הזה? מה את
בדיוק מלמדת? מה הנושא? מה התמה? במשפט אחד...

המורה- את לא יכולה גם לאחר לשיעור וגם לשאול מה אני מלמדת.

המפקחת- את משתמשת בפרובוקציות, בגימיקים? במקום ללמד? איפה
המצגת!?

המורה- זה לא גימיק...

המפקחת- לא? אז מה את אומרת בזה?

המורה- שום דבר שלא נאמר כבר על ידי גדולים וטובים ממני

המפקחת- מי למשל?

המורה- ליוטאר, דרידה...

המפקחת- ליוטאר אמר כאלה שטויות?

המורה- את לא יכולה להגיד שזה שטויות כי את לא מבינה את זה. רק מי שמבין את זה יכול לומר שזה שטויות

המפקחת- אז את מודה שזה שטויות?

המורה- זה רק המבוא. עוד לא ממש התחלנו.

המפקחת- למה את מחכה?

המורה- לך...

המפקחת- לי?

המורה- כן. אנחנו זקוקים לשיתוף פעולה...

המפקחת- מתוקה שלי, זה בלתי אפשרי!... אבל בואי, תני לי חיבוק. תשתחררי. (מדגימה לה) תשתחררי! תניעי את הפלביס! (לקהל) אני לא אישה מקובעת. אני אישה מאד גמישה, אתם מכירים אותי.

המורה- הם מכירים אותך?

המפקחת- אבל יש גבול. אז מספיק עם ה"לופט גשפט". תדבקי בנושא השיעור. אין לי את כול היום, ואת לא רוצה לקבל הערכה שלילית. הכנת מערך שיעור?

המורה- מערך שיעור בוודאי. כמו שהסברתי לך בטלפון...

המפקחת- איזה טלפון?!

המורה- זה קורס פוסט...

המפקחת- אני יודעת איזה קורס זה! אני מהמייסדים שלו!

המורה- את מהמייסדים שלו...

המפקחת- אני וראובן.

המורה- (קופאת) אוי ואבוי...

המפקחת- (לתלמידים) יש לה נעליים מאד גדולות להיכנס אליהן

המורה- חבל שלא הבאתי נעל...

המפקחת- ובלי מחברת. **אני** לא אוהבת שעובדים עם מחברת. אני אוהבת
שעובדים עם **מצגת!**

המורה- אני כל כך מתנצלת על מה שאמרתי...

המפקחת- התנצלות מתקבלת... בואי, תמשיכי חמודה

המורה- לא, זאת הייתה אי הבנה, אני חשבת שאת... אני הזמנתי הנה זונה

המפקחת- אני לא רוצה לדעת! בואי, עזבי את מה שהכנת, תשתחררי, את
מכירה את החומר, הוא בגוף שלך, עכשיו פשוט תספרי לנו אותו, בצורה
שתעניין אותנו... (מענטזת) תקסימי אותנו!

המורה- איך?

המפקחת- תשתמשי באישיות שלך! יש לך איזושהי אנקדוטה אישית?

המורה- אנקדוטה?

המפקחת- תמיד כדאי להתחיל באנקדוטה אישית. זה מרכז את האווירה, זה
שובר את הקרח. ראובן אלוף בזה

המורה- אלוף

המפקחת- גם אני. הנה, למשל, אני ובן זוגי טיילנו בנורבגיה. ואנחנו ככה
מגיעים לפיורדים, זה אזור נהדר, וקר, קר, וקר, ואנחנו עם המעילים שלנו מיוניקלו,
אותו דגם אבל צבעים שונים, ואנחנו רואים ככה מרחוק מסעדה וככה ממהרים
אליה, מתקרבים, ואיך קוראים למסעדה? "הניהיליסט!" וכול התפריט, מטא
נרטיבים!... (מזרזת את המורה) קדימה, לא לחשוב, לעשות!

המורה- כן... אז כמו שאמרתי, הבון טון היום הוא אין אמת

המפקחת- אחת

המורה- בדיוק.

המפקחת- זאת לא ממש אנקדוטה אישית

המורה- כן... אני יונת (שיעול אחד) בצבא אני תיכנתתי בממרם...

המפקחת- בצבא האזנתי לאייס אוף בייס, איך זה קשור?

המורה- ש... אני אישית, ככה באופן אישי...אולי... חושבת...

המפקחת- ש? (מסמנת לה להבליט חזה)

המורה- מה אם האמת לא נגוזה.

המפקחת- איזה אמת?

המורה- האמת... האחת... מה עם היא שם,

המפקחת- איפה?

המורה- שם, מסתרת מבוהלת מתחת לשולחן, מחכה לרגע בו תרגיש בטוחה

לצאת שנית אל העולם, ולא עטופה בבורקה, אלא חשופה לשמש, לחיים...

המפקחת- בורקה?! מה הכוונה?!

המורה- קחו לדוגמא אפרסק, כן

המפקחת- נניח...

המורה- אפרסק הוא אפרסק הוא אפרסק! הוא אינו תלוי קונטקסט

המפקחת- (סקפטית) את יכולה לבסס את זה?!

המורה- בוודאי... (מוציאה תפוח מהתיק) הנה, אפרסק!

המפקחת- לא, זה תפוח

המורה- כן, זה במקרה תפוח, אבל לצורך העניין, זה אפרסק, זה לא סימולקרה

של אפרסק, זה לא פוסט-אפרסק, אם את מבינה לאן אני חותרת...

המפקחת- (לא יכולה להתאפק יותר) טוב, רבותי, אני עוצרת, תני לי את התפוח... נשנושים בתיק! לא, את ממש סותרת את עצמך. את גם מנסה לחתור פה תחת הפוסט- מודרניזם, וגם לא ממש מצליחה לעשות את זה! (לתלמידים) ביסוס רבותי, ביסוס... מוזר, ראובן אמר שיש לך פוטנציאל

המורה- פוטנציאל?... זה מה שהוא אמר? הוא באמת אמר את זה?!

המפקחת- הוא באמת אמר... (לתלמידים) מה זה באמת? יש דבר כזה? (נגשת למורה) את יודעת, קולגות, מדברים... (קורצת) ישבנו יחד בכנס האחרון בבודפשט. יש לך רישיון הוראה מותק?

המורה- רישיון?

המפקחת- טוב תני לי תעודת זהות (המפקחת ממלאת דוח)

המורה- מה את עושה?...

המפקחת- אני חייבת להעביר דוח לדיקן. (לקהל) קבענו מחר ללאנץ'

המורה- אבל

המפקחת- אם זה לא נכנס במצגת, תשאלו את עצמכם אם זה צריך להיכנס בכלל

המורה- (אוחזת בדוח) איזה מי קולגה את, זה לא מאד קולגיאלי...

המפקחת- אני נתתי לך מספיק הזדמנויות

המורה- (תופסת בתיק של המפקחת ומיד נבהלת מעצמה) זה בגלל התיק

שלך... הוא לא מאד אקדמאי...

המפקחת- את מאד מקובעת! תרשמי לקורס שלי. מתודות בהוראה... חבל, יש

כול כך הרבה בלבול... (פונה לתלמידים) יאללה, ערב טוב (יוצאת)

תמונה 2

(סאונד קיו1. נשמעים רחשים של גיר על לוח)

המורה-

(מבולבלת) אוי שכחתי להקריא שמות. אני מקריאה שמות: אידלסון יורם. אלפאסי שני. בן יעקב מיכאל. ברודט אייל. כהן דקלה. וכן הלאה וכן הלאה... האם הטקס הזה, הקראת שמות, נחוץ? כן? לא? שאלה.. מי שכאן יודע שהוא כאן. מי שלא כאן יודע שהוא לא כאן, הוא לא כאן... ואני כאן? מי אני? "אני" זה אובייקטיבי? סובייקטיבי? איפה הגבולות? קשה לדעת... לדוגמא, ראובן אמר שיש לי פוטנציאל. יש לי פוטנציאל? הפוטנציאל הוא שלי באופן אובייקטיבי, או תלוי ראובן, באופן סובייקטיבי? כי אם ראובן לא כאן, אז מה קורה עם הפוטנציאל שלי? הפוטנציאל כן כאן? ופוטנציאל למה, בעצם? למה הוא התכוון לדעתכם?

(דפיקות בדלת)

המורה- כן?

הזונה- (זאת אותה השחקנית) ערב טוב... כמה אנשים... לא נראה לי אני מכירה פה מישהו. רגע...אתה לא היית אצלי פעם? יש לך אשך סגול?

המורה- אהמ...

הזונה- כן?

המורה- מה?!

הזונה- הזמנת אותי, לא? את יונת? הזמנת זונה, בקטע פוסט- מודרני? זה אני פחות מכירה... זאת את?

המורה- אה... כן, זאת אני... אבל, את זונה?

הזונה- את זונה, יא מכוורת!

המורה- לא, אני מתכוונת... פתאום את זונה?

הזונה- לא כול כך פתאום. זה היה תהליך של כמה שנים.

המורה- אני מתכוונת, את לא היית פה קודם?

הזונה- פה? פעם ראשונה

המורה- את מאד מאד דומה...

הזונה- לצערי אומרים לי את זה הרבה (מסירה חולצה)

המורה- לא לא... בואי, שבי (מביאה לה כסא) חבל שאת מאחרת...

הזונה- כאן?! (הזונה מתיישבת באיטיות) יש לי פריצת דיסק...

(המורה מציגה את הזונה לקהל, הזונה באותה ג'סטה מציגה את המורה)

הזונה- אז מה עושים?...

המורה- בואי, אולי תרצי בתור התחלה לספר לנו קצת על עצמך?

הזונה- בטח. מה את רוצה שאני אגיד?

המורה- תגידי משהו, בקצרה כמובן, לפני שנתחיל לפרק אותך... כמה מילים...

אולי איזה אנקדוטה אישית

הזונה- אנקדוטה?

המורה- מי את

הזונה- (מתבאסת) מי אני?

המורה- כן.

הזונה- לא!

המורה- את יכולה לספר קצת על הרקע שלך?

הזונה- אני מצטערת, אני לא יכולה

המורה- אני מבינה... יהיה לך אולי יותר קל לדבר בגוף שלישי?

הזונה- בגוף?

המורה- שלישי

הזונה- עם מישהו שאני בוחרת?

(המורה מוציאה בובה)

המורה- בואי, ספרי לנו מי היא? (צקצוק אצבעות)

הזונה- בשביל מה חמודה, לא כדאי לך לדעת

המורה- זה בסדר, זה בגוף שלישי (צקצוק)

הזונה- מניסיון, זה יכול להרוס...

המורה- זאת לא את! (צקצוק, צקצוק, צקצוק)

הזונה- טוב, בסדר, אם את מתעקשת... (המורה מוחאת כף) טוב די! ...אז את

מחפשת את עצמך, אין לך כסף, את עובדת קצת מנקה, קצת מזכירה רפואית,

אבל את בקושי סוגרת את ה...

המורה- לא, את זה בגוף שני.

הזונה- מה?

המורה- את גוף שני. גוף שלישי, היא!

הזונה- (מתקרבת אליה בעצבים) הכול בסדר אתך מותק, נראה לי שאת קצת

מבולבלת

המורה- לא לא... תמשיכי...

הזונה- מה את רוצה שאני אגיד?!

המורה- למשל, איפה היא עובדת

הזונה- היא עובדת באמסטרדם

המורה- את עובדת באמסטרדם?

הזונה- היא. בחלונות האדומים

המורה- באמת?!

הזונה- ברור. יש לה לקוחות מקולחים, בוס בן זונה, דירה בת זונה, ים של כסף, גניקולוג פעם בחודש על חשבון המדינה, אנשים עומדים אצלה בתור, סבבה?

המורה- זה נשמע מצוין

הזונה- זה נשמע מצוין?!

המורה- בשביל זונה...

הזונה- זה נשמע לך מצויין?!

המורה- ככה זה נשמע, זה מאד מעניין.

הזונה- מה את יודעת מהחיים שלך?! אשכנזייה! (בועטת בכיסא)

המורה- לא לא... אני לא התכוונתי...

הזונה- מסתכלת עלי מלמעלה, מה את יודעת מהחיים את. פינוקי!

המורה- לא לא... שבי... שבי בבקשה...סליחה. אני מבינה שזה לא קל.

הזונה- סליחה! יש לי עצבים. זה לא מקצועי... (חוזרת לשבת) יש לך עור

נהדר...בואי, בואי שבי

המורה- (מבצעת נשימות להרגעה) לא לא...

הזונה- אני אהיה טובה אליך!

המורה- בואו ניתן לה כמה דקות

הזונה- אני לא מספיק טובה בשבילך? בואי

**מוסיקה. המורה מקרבת מתיישבת על ירכי הזונה, הזונה מלטפת אותה.
המורה מתרגשת, אך מנסה לקיים שיחה תרבותית**

המורה- מה השם שלך, אם יורשה לי לשאול?

הזונה- ...קריסטל

המורה- "קריסטל" שם במה, או שזה השם ה"אמיתי" שלך?

הזונה- שלי, לא. זה עסק מסוכן. אסור לדעת מי את באמת.

המורה- טוב, אז ענת. נקרא לך ענת, לצורך העניין. ענת מויאל, בסדר? אז ספרי לנו, ענת, איך זה מרגיש... עם גברים?

(הזונה אוחזת את ישבנה של המורה, המתרוממת בתורה בפתאומיות)

המורה- טוב, לענייננו... לא באנו רק לדבר

הזונה- אבל למה את בורחת?

המורה- לא לא... (לוקחת מהשולחן פנס לייזר, לתאורן) אתה יכול לכבות שם את האור?...

החדר מחשיך. המורה מסמנת את הזונה בקרן לייזר

הזונה- בואנה מה זה זה?

המורה- אני מבטיחה שזה לא יכאב. זאת דקונסטרוקציה פשוטה ממש... תראו, כמעט בלי מאמץ, ניתן לפרק את דמותה של ענת למגוון דימויים נשיים לאורך ההיסטוריה ובחזרה, ולתפקידים של זונה אשר הועידה לה החברה הפטריארכאלית, וכלאה אותה בתוכם.

הזונה- לא מרגישים כלום. תרדי רגע...

המורה- מה זה בעצם זונה? זאת מילה? מושג? זה הכסף? הניצול? מתי את נחשבת זונה? מי קובע? זה כול אחת יכולה? איזה חלק מהזונה הוא הזנות שבפער בין מסמן למסומן?

הזונה- אני זונה, לא הסוציאלית שלך. את רוצה לדבר או לעשות?!

המורה- את מתפרנסת מזנות. זאת רק פרנסה

הזונה- את לא רוצה שאני אגע בך?

המורה- את חצית את הגבול ואין דרך חזרה

הזונה- מה הבעיה שלך?

המורה- את אם חד הורית!

הזונה- את על כדורים?

המורה- לילד שלך אין מה לאכול. את תעשי הכול בשבילו

הזונה- בעזרת השם, תהיה לי בת

המורה- בעזרת השם? את מסורתית

הזונה- לא, זה מטבע לשון...

המורה- לא סיימת תיכון

הזונה- בשביל מה הזמנת אותי? בשביל להשפיל אותי?

המורה- מה פתאום?! רק תגידי איך זה מרגיש עם גברים

הזונה- את בכלל שכבת פעם עם מישהו?!

(המורה קופאת לרגע, ואז הולכת לשולחנה ומסדרת אותו)

הזונה- אה?... שמעת מה ששאלתי!

המורה- לא. לא שמעתי

הזונה- פעם ראשונה, הה?

המורה- לא! לא פעם ראשונה! (מתנפלת על הזונה, מנשקת אותה, ואחר כך

מנגבת את הפה במגבון) לא פעם ראשונה!

הזונה- מה שתגידי

המורה- לא פעם ראשונה! (מתנפלת שוב)

הזונה- תירגעי...

המורה- אני רגועה לגמרי

הזונה- את לא נורמאלית...

המורה- אני כן נורמאלית!

המורה- תירגעי רגע, בואי אני אראה לך איך עושים...

המורה- את לא תראי לי כלום! (מטפסת על השולחן) את זונה! את משרתת של

גברים... ספקית של צרכים. את מיואשת, בודדה כמו כלב. את זבל, את

בתחתית. את מחכה ומחכה, בשבתות את מתקשרת, מתקשרת ומנתקת. את

משננת טקסטים שלו, מחפשת מסרים שמוצפנים אליך. את לא יודעת מה

מציאות ומה דמיון, בטוחה שהוא לכוד בחיים הבורגנים שלו. פעם עקבת אחרי

אשתו לדואר ובחזרה. את מסדרת לו את המשרד, מביאה לו סלטים, יש לו

כולסטרול מאד גבוה. והמון מעריצים. ומעריצות... הן נמרחות עליו, אבל את

כותבת לו הרצאות ונאומי תודה, בלי לקבל קרדיט, בלי לבקש תמורה, את רק

רוצה להיות לידו... אבל הוא לא... הוא לא... הוא לא נוגע.... הוא

לא רוצה... לא... לא...

(הזונה עוזרת לה לרדת מהשולחן, ומחבקת אותה. מוסיקה. הן נאחזות זו בזו

לרגע ארוך. זה החיבוק שהמורה כל כך זקוקה לו)

הזונה- גברים הם חרא של בן אדם. גם נשים... (המורה נרגעת אט אט)

יפיי...תשחררי את הפלביס... אני הייתי צריכה להבין למה...

(המורה מתנתקת מהחיבוק, מבולבלת, מביטה בזונה בחשדנות.)

המורה- ...מה אמרת!?

הזונה- שנגמר הזמן!

המורה- (פגועה) נגמר?

הזונה- חצי שעה. אצלי מקבלים חצי שעה.

המורה- בטח... בטח... תלכי... (הזונה מתלבשת) זה במילא לא עבד... את לא התמסרת לדקונסטרוקציה... אני חושבת שבלבלנו את הסטודנטים... בואי, אני אשלם לך...

הזונה- אין צורך

המורה- (מתעקשת) לא לא... סחר הוגן...

הזונה- אין צורך...

המורה- את מקבלת צ'קים?

הזונה- אין לך ביט?

המורה- כרטיס אשראי?

הזונה- פיי פאל? טוב, עזבי אותך, אני שמה פה כרטיסי ביקור בסדר? (לקהל) לא בשבת... (יוצאת)

תמונה 3

המורה- (נטושה ופגועה) ...זה עבר נורא מהר, לא? (מנסה לצאת מעצמה) אתם הצלחתם להבין משהו מרוח הדברים?! זה לא ממש היה מה שתכננתי... כשז'אק דרידה מדבר על דקונסטרוקציה... או שאולי אני אקרא לו רדידה? או שמע דרדלאי? למה לא? הכול מותר, לא? אתם חושבים שהוא היה שמח אם היינו עושים דקונסטרוקציה לשם שלו?! אני לדוגמא יונת. קוראים לי יונת. מה זה אומר? אני יונת או שרק קוראים לי (קוראת) יונת. יונת?! תקבעי לי פגישה עם, יונת, מה עם פרק המבוא, יונת, תפסיקי עם המחשבות האלה... (היא חובטת לעצמה בראש, נזכרת באנקדוטה) אני אחרי הצבא תיכנתתי בהיי טק. הדחקת מדיה. אתם יודעים, חיים ללא שינה, פיצות בארבע בבוקר, משכורת

מצוינת, פנטהאוס ברמת גן. אבל פתאום מצאתי את עצמי בגיל צעיר יחסית, ככה לבד והחלטתי שזה הזמן שלי להשקיע בעצמי...לטפל בעצמי, לבדוק, מי אני מה אני... אנקדוטה! נרשמתי ללימודי פילוסופיה ואומנות, בראשותו של נמרודי... עסקנו רבות באינדיבידואל, בשאלת ה"אני", "אני מול אני", "אני מול עצמי", "אני חושב, משמע אני קיים" ודי מהר אני נשאבתי לעולם "מרתק" של דעות ודעות מנגד. תיאוריות ופוסט תיאוריות, תואר ראשון, שני, המון סימני שאלה, פרספקטיבות שונות, הטלות ספק,

(מוסיקה. הדלת נפתחת)

המורה- ספק זה הכלי המחקרי מספר אחת...

השוטרת- (נעמדת בפתח) מתי ראית את ראובן בפעם האחרונה? (המורה בהלם) שמעת אותי?

המורה- מה?

השוטרת- (הולכת פנימה) איפה היית שלשום בלילה?

המורה- חזרת!?

השוטרת- מי חזרה? לא, אני לא מי שאת חושבת

המורה- איך את יודעת מה אני **חושבת**?

השוטרת- אני יודעת הרבה דברים

המורה- כן? כמו מה?...מי את?

השוטרת- מי אני? מי את? אני אענה לך בפרדוקס. אוניו יוצאת מנמל אחד בדרך לנמל אחר. בדרך נשברת קורה והמלחים מחליפים אותה, אחר כך נשברת עוד קורה, ומחליפים גם אותה, ואז עוד קורה ועוד קורה, וכול הקורות, ואת כולן מחליפים, וגם את המנוע והחרטום והבולדוגים, ככה שלפני שהאוניו מגיעה לנמל האחר החליפו לה את כול החלקים

המורה- (בחשש) אני בדיוק התכוונתי ללמד את זה

השוטרת- השאלה היא האם זאת אותה אונייה? הרי אף חלק ממנה לא נשאר.

המורה- ואיך קוראים ל"אונייה", אם יורשה לי לשאול, יש ל"אונייה" שם?!

השוטרת- בוודאי. קריסטל. קריסטל מויאל.. שם בדוי. שבי. (המורה חושבת רגע מה לעשות ולבסוף מצייתת.) אגב, יש לך אליבי?

המורה- אליבי? למה?! את נוהגת להסתובב עם אליבי? זונות עובדות עם אליבי?

השוטרת- רבותי, אני עוצרת רגע! אני אמרתי שאני זונה?! לא. אני לא זונה המורה- זה לא נראה לך מוזר שאת כול כך דומה לזונה, וגם לאישה ההיא שהייתה כאן קודם?

השוטרת- וגם הן היו דומות זו לזו?

המורה- כן

השוטרת- אז לא, זה לא נראה לי מוזר...

המורה- אז את יודעת מה אני חושבת. אני חושבת שאת בראש שלי

השוטרת- עלית עלי... (שולפת 100) שימי פה רגל

המורה- מה את עושה?! (השוטרת מחלקת את הבמה לשתיים בעזרת הסל)

השוטרת- אני יכולה לשאול אותך כמה שאלות? למה קנית כרטיס טיסה לתאילנד?

המורה- מה?

השוטרת- את בורחת לתאילנד?! אני עוקבת אחריך כבר עשרים וארבע. (היא שופכת את תכולת התיק של המורה על הרצפה)

המורה- את עוקבת אחרי? מה זאת אומרת?...

השוטרת- אני שוב שואלת, מתי ראית את ראובן בפעם האחרונה?!

המורה- נדמה לי, או שאת מאשימה אותי במשהו?!

השוטרת- ממש לא נדמה לך

המורה- יש כאן איזושהי טעות

השוטרת- טעות שלך. להתאהב בפרופסור, ועוד הבוס שלך, זה בראש הרשימה.

המורה- אם אמרתי קודם משהו ש...

השוטרת- כמובן שלראובן לא חסרות מעריצות, אבל הראיות מדברות בעד עצמן... טיוטת הדוקטורט שלך כרוכה בזהב, העט הנובע עם ההקדשה האישית... (מרימה עט מתכולת התיק) מה עושה העט של ראובן בתיק שלך?!

המורה- העט? זה העט שלי. למה את חושבת שהוא של ראובן?

השוטרת- למה?! כי הוא נמצא נעוץ בליבו של ראובן, במשרד של ראובן, בפקולטה של ראובן!

המורה- העט שלי בליבו של ראובן? ... אז מה הוא עושה אצלי בתיק?

השוטרת- ...זאת בהחלט שאלה שכדאי היה לשאול את ראובן, אם הוא לא היה מת!

המורה- ראובן מת? ...

השוטרת- במשרד, בפקולטה

המורה- אבל... איך... מה?

השוטרת- זה מה שקורה כנועצים לך עט בלב

המורה- מה? זה לא יכול להיות... זה בלתי אפשרי... אני חייבת ללכת אליו... אני חייבת ללכת אל המשפחה... אתם ידעתם מזה? מישהו שמע על זה? אני לא שמעתי שום דבר... (אוספת את חפציה) אני לא הספקתי להגיד לו כמה...

השוטרת- אפ אפ אפ, את לא יכולה לצאת מכאן

המורה- למה לא? מה? אה, כן, סליחה... (לתלמידים) אני נורא מצטערת... הוא ביקש למסור שאתם כיתה נהדרת... זה לא נתפס... איזו טרגדיה... אתם תסלחו לי נכון... (רוצה לצאת)

השוטרת- אפ אפ, לכאן

המורה- כן... כן... איך זה קרה?

השוטרת- זה בדיוק מה שאני מנסה להבין... (משרטטת על השטיח את קווי המתאר של ראובן כמו גופה בזירת פשע) ליבו של ראובן נדם שלשום בשעה רבע אחר חצות במשרדו. המנקה גילתה את גופתו עם שחר. גבר כסוף בשלולית דם. מאד ציורי. צו איסור פרסום הוטל מיד על הפרשה. המניע על רקע רומנטי. למרות שאת בפירוש בתולה!

המורה- לא... (שבורה)

השוטרת- חלאס, יונת, תתוודי, ונגמור עם זה

(השוטרת מותחת קו ואיקס המראה היכן לחתום- ליד השרטוט שעל השטיח. הן מתחילות לכתוב "יונת" כשלפתע המורה עוצרת)

המורה- (מטילה ספק) ראובן מת? (שהייה. רעיון) ראובן מה?

הזונה- מה?

המורה- ראובן מה? מה השם משפחה שלו? (פאזזה) אם הוא מת, במשרד, בפקולטה, בוודאי ידוע לך שם המשפחה שלו...

השוטרת- בוודאי. ראובן... פרופסור ראובן...

המורה- נמרודי?!

השוטרת- בדיוק! ברח לי.

המורה- הבנתי. ראובן לא מת. (לתלמידים) הטלת ספק! הטלת ספק! זה עובד פעם אחר פעם! אתם יכולים להיות רגועים, ראובן חי והוא לא מת. הוא בוודאי

ממתין להמראה ברגעים אלו בביזנס לאונג' של אל על, עם אשתו ושלושת בנותיו. אני הזמנתי בשבילם את הכרטיסים...

השוטרת- אשתו והבנות טסו כבר בשבוע שעבר. את משקרת!

המורה- את משקרת! למה את משקרת?

השוטרת- את משקרת

המורה- את משקרת!

השוטרת- את משקרת!

המורה- (היסטרית) שקרים! שקרים!

השוטרת- (מרגיעה) שששש...הנה, אני מורידה...

(השוטרת מסירה את הכפפות, החגורה, וגם את הכוכבים מתחת לחולצה, שהיו לה על הפטמות)

השוטרת- (אמפתית) אני מניחה ששמעת על המינוי החדש של ראובן בהרווארד לגמרי במקרה. בפרוזדור? בשירותי הסגל? בתור לקולר?

המורה- (צמאה לאמפטיה הזו) נניח...

השוטרת- שנים של עבודה משוטפת והוא לא טורח אפילו להרים טלפון?! תקני אותי אם אני טועה...

(מוסיקה. במקום בו שורטטה הגופה עולה אור אדום בצורת הגופה. השוטרת מתקרבת אליה)

השוטרת- בלילה הופעת אצלו במשרד

המורה- לא...

השוטרת- הוא היה שתוי מעט, עייף, טרוד באריזות. הבאת לו את פרי עמלך, טיוטת הדוקטורט כרוכה בזהב, וגם עט נובע במתנה. שאלת אם תוכלי ללמד, אם יוכל להמליץ לקולגות. מלמלת שבלעדיו אין לי כלום! אבל הוא הנהן בפיזור

נפש, שקוע עד צוואר במסמכים. ניגשת אליו מאחור, כמהה לנשק אותו בפעם האחרונה. והראשונה. הוא נרתע. לא יכולת לשאת עוד את ההשפלה. אחרי כול מה שנתת. את הכול נתת לו. הידקת את האצבעות סביב העט הנובע ותקעת אותו באכזריות בחזהו, מכלה בו את זעמך. ניקבת את הז'אקט. החולצה הלבנה הוכתמה בדיו. חור נפער בגופיה. אחר כך העור, נבקע, הצלעות, לאט לאט, יותר ויותר לעומק. בכוח. באלימות אין קץ. ככה חשבת שתעזוב אותי?! עוד מילימטר ועוד מילימטר של דיו ודם! ולבסוף הלב. רך. ללא התנגדות. העט שקע כולו פנימה ונעלם... הגבר שהיה לך תמיד סיבה לקום בבוקר התמוטט כמגדל בבל. כבה האור בקצה המנהרה. (הגופה נעלמת) חבל. דווקא ראובן שלח עליך המלצות, לרשימת התפוצה "קולגות, זכרים"

(דממה. המורה מנגבת דמעה)

השוטרת- את בוכה?

המורה- לא

השוטרת- תגידי... לא בא לך לפעמים שווארמה?

המורה- מה?

השוטרת- לתקוע שווארמה?

המורה- שווארמה? באיזה מובן?!

השוטרת- לבלוע שווארמה

המורה- לא חשבתי על זה

השוטרת- תיארתי לעצמי. חבל, תאמיני לי, זה היה מסדר אותך... תגידי, זה היה שווה את זה? את יודעת שלא הייתה לך שום משמעות בעיני האיש הזה!

המורה- את מדברת על האיש שמזמין אותי לבוסטון באפריל, לכנס ניהיליזם על חשבון הרווארד?

השוטרת- אני מדברת על האיש שחיברת עבורו את רב המכר "מנקודת המבט של נקודת מבט", ולא קיבלת על זה שקל

המורה- לא ידעתי שזאת עבירה על החוק... תעצרי אותי! (מגישה את זרועותיה קדימה)

השוטרת- תשכחי מתאילנד!

המורה- מה את רוצה ממני? איזה תאילנד בראש שלך? אני נראית לך תאילנד? אני נראית לכם תאילנד? בבקשה, קחי אותי למשטרה, קחי אותי! מה את עושה פה בכלל?!

השוטרת- אני אקח אותך אחרי שתתני פה הודאה. את חושבת שלנשים במשטרה קל להתקדם? אם אני מביאה אותך ככה ישר ימסרו אותך לששון, או למאיר. לא, בובה, אני רוצה לקבל את הקרדיט על הרצח הזה,

המורה- בבקשה! קחי אותו!

השוטרת- הוא שלי!

המורה- את אומרת שראובן מת?

השוטרת- ראובן מת

המורה- ראובן כמובן חי

השוטרת- ראובן מת

המורה- ראובן מת...

השוטרת- תגידי אני רצחתי אותו

המורה- תוכיחי

השוטרת- ראובן מת!

המורה- באיזה זכות את מעיזה לעמוד מול הכיתה ולטעון **שראובן מת?**

השוטרת- באיזה זכות רוצחת **בן אדם?**

המורה- אני רצחתי אותו?

השוטרת- הוא מת!

המורה- העובדה שזה שקר גמור לא מעניינת אותך כהוא זה

השוטרת- ממש לא!

המורה- ולא משנה מה האמת!

השוטרת- שראובן מת

המורה- את חושבת שאם תגידי את זה מספיק פעמים המסר יחלחל: ראובן

מת. ראובן מת! מת! מת! נגמר! שמעתם!?

השוטרת- אז את מודה!?

המורה- אני לא מודה בכלום! כולכם עדים! (הולכת לעבר הדלת) את מוכנה

לצאת מפה?

השוטרת- (מתיישבת על השולחן, נוגסת מהתפוח) אני לא יוצאת מפה

המורה- את מוכנה לצאת! אנחנו באמצע

השוטרת- זה גם המקום שלי!

המורה- תצאי מפה כבר! (גוררת את השוטרת לכיוון היציאה)

השוטרת- לא יוצאת. (היא נעצרת ומתחילה להשתעל ולהחנק)

המורה- את בסדר? קריסטל? ... ענת?? (מצבה של השוטרת מחמיר, התפוח

נשמט) האפרסק הזה אינו מורעל! האפרסק אינו מורעל! (השוטרת נחנקת,

המורה מתקרבת ותופחת בכוח על גבה של השוטרת)

השוטרת- תודה. הקדמתי קנה לוושט... בואי הנה...

(המורה בורחת, השוטרת רודפת ומכניעה אותה)

המורה- תעזבי אותי! ברברית! את במקום מכובד! תרפי ממני. את מכאיבה...

השוטרת- אז יש לנו הודאה?! אה?! יש לנו הודאה?

המורה- (נכנעת) בסדר. בסדר. אני מודה...

השוטרת- אני מרפה, אל תעשי שטויות. (לוקחת אותה לכיוון הדלת) בואי לניידת.

המורה- בסדר, בסדר... רגע, תני לי דקה... לסכם... באינטימיות... יש לי פה אחריות...

השוטרת- יש לך דקה.

השוטרת יוצאת. המורה מביטה בתלמידים

המורה- זאת הייתה פרשנות קצת... מאתגרת... יש כול כך הרבה חומר... בכול אופן אל תדאגו... זה הכול כנראה... זה לא יכול להיות... הייתי צריכה להביא כדוגמה נעל... זה היה יותר פשוט... תראו, הפרדוקס הפוסט-מודרני, זאת אומרת, יש סכנה בדקונסטרוקציה... יש שיגידו שזו דרך ללא מוצא... ראובן מאד יצחק כשאני אספר לו את זה. אבל לא נראה לי שאני אספר לו. זה בכלל לא יעניין אותו. ב"מצבו"...

השוטרת- (מבחוץ) דקה עברה...

המורה- (בשיא ההדחקה) אני לא נותנת לכם שיעורי בית. אולי בשיעור הבא...

(האור יורד על המורה בעוד יוצאת. הגופה שוב זוהרת בחושך)